

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžk/8/2018
Identifikačné číslo spisu: 9015010090
Dátum vydania rozhodnutia: 09.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:9015010090.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a Mgr. Viliama Pohančenika v právnej veci žalobcu: Orange Slovensko, a. s., so sídlom Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 697 270, právne zastúpený: Krechňák & Associates, s. r. o., so sídlom Ulica sv. Vincenta 2, 821 13 Bratislava, IČO: 36 861 286, proti sťažovateľovi: Úrad pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb, so sídlom Továrenská 7, 828 55 Bratislava, IČO: 42 355 818, za účasti: Net-Connect, s. r. o., Mlynské nivy 16, 821 09 Bratislava, IČO: 47 601 655, právne zastúpený: BORLOKOVA & ASSOCIATES, s. r. o., Jakubovo nám. 19, 811 09 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 316/PÚ/2015 zo dňa 14.10.2015, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/266/2016-102 zo dňa 09.02.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/266/2016-102 zo dňa 09.02.2017 zamietla.

Žalobcovi proti žalovanému priznáva právo na úplnú náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred prvostupňovým správny súdom

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) podľa ust. § 191 ods. 1 písm. d) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) napadnuté rozhodnutie Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb č. 316/PÚ/2015 zo dňa 14.10.2015 (ďalej aj „druhostupňové rozhodnutie“) v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb, odbor technickej regulácie č. 2438/OTR/2015 zo dňa 22.06.2015 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. c), písm. d) SSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi priznal právo na úplnú náhradu trov konania a pribratému účastníkovi správneho konania právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že jeho úlohou v prejednávanej veci bolo preskúmať druhostupňové rozhodnutie žalovaného zo dňa 14.10.2015, ktorým tento potvrdil prvostupňové rozhodnutie Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb, odbor technickej regulácie zo dňa 22.06.2015, č. 2438/OTR/2015, v ktorom prvostupňový správny orgán rozhodol tak, že: „Podľa § 77 zákona je spoločnosť Orange povinná upraviť kapacitu prepojenia sietí medzi spoločnosťami Orange a Net-Connect v súlade s Prílohou II jej referenčnej ponuky (Špecifikácia prepojenia) zverejnenej na základe rozhodnutia úradu č. 1402/OER/2013 z 10.07.2013, a to na dva okruhy E1 (2 x 2 Mbit/s) najneskôr do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

3. Z výroku vyššie citovaného rozhodnutia, podľa krajského súdu, vyplýva, že toto nie je v súlade s ustanovením § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní [správny poriadok (ďalej len „zákon o správnom konaní“ alebo „správny poriadok“)]. Vo výrokovej časti rozhodnutia je uvedené ust. § 77 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách (ďalej len „zákon č. 351/2011 Z. z.“ alebo „ZEK“, „zákon o elektronických komunikáciách“), z textu ktorého vyplýva kompetencia úradu rozhodovať spory medzi podnikmi a osobami, ktoré využívajú výhody z prístupu alebo prepojenia na návrh ktorejkoľvek zo strán sporu, ktorý vznikol v súvislosti s plnením povinností vyplývajúcich zo zákona o elektronických komunikáciách.

4. Z citácie ust. § 77 zákona, podľa správneho súdu, jednoznačne vyplýva oprávnenie úradu na rozhodovanie „sporov“, ktoré môžu vzniknúť medzi podnikmi poskytujúcimi elektronické a komunikačné siete. Ide o sporové konanie, ktoré môže vzniknúť pri plnení povinností vyplývajúcich zo zákona o elektronických komunikáciách. O takúto situáciu podľa názoru správneho súdu v prejednávanej veci nejde.

5. Správny súd bol názoru, že v danom prípade ide o situáciu, keď medzi účastníkmi administratívneho konania (Orange Slovensko, a. s. a spol. Net-Connect, s. r. o.) bola dňa 30.05.2014 uzatvorená zmluva o prepojení siete. Spoločnosť Net-Connect, s. r. o. sa návrhom domáhala navýšenia kapacity už existujúceho prepojenia.

6. Správny súd bol názoru, že povinnosť navýšiť kapacitu existujúceho prepojenia nevyplýva zo žiadneho ustanovenia zákona, rozhodnutia úradu, ani zo všeobecne záväzného predpisu vydaného úradom. Ide o taxatívny výpočet právnych aktov, na základe ktorých je úrad oprávnený riešiť spory medzi spoločnosťami. V danom prípade predmetná povinnosť vyplýva zo zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a spol. Net-Connect, s. r. o. a ak by v prípade plnenia z predmetnej zmluvy vznikol spor, tento spor je oprávnený rozhodovať len súd. Vo výroku preskúmaného rozhodnutia absentuje akékoľvek hmotnoprávne ustanovenie, na základe ktorého žalovaný správny orgán uložil žalobcovi uvedenú povinnosť. Ustanovenie § 77 zákona, ktoré vo výrokovej časti rozhodnutia žalovaný uvádza, je rozhodnutím procesnoprávnej povahy, ktoré mu dáva oprávnenie rozhodovať vo veci prípadných vzniknutých sporov. Na základe tohto ustanovenia žalovaný správny orgán nemôže ukladať žiadnu povinnosť.

7. Krajský súd v odôvodnení rozsudku citoval ust. § 6 ods. 1 SSP, § 3 ods. 1, ods. 2, ods. 5 správneho poriadku, § 32 ods. 1, ods. 2, § 33 ods. 1, ods. 2, § 46, § 47 ods. 1, ods. 2, ods. 3 správneho poriadku, § 1, § 2 ods. 1, ods. 2, § 3 ods. 1, ods. 2 ZEK a iné a uviedol, že úlohou správnych orgánov je postupovať v zmysle citovaných zákonných ustanovení, v konaní dbať na dodržanie všetkých zákonných procesných postupov a tiež dbať na to, aby konečné rozhodnutie vo veci tak prvostupňové, ako aj druhostupňové bolo absolútne určité vo výroku a dostatočne presvedčivé a zrozumiteľné vo svojom odôvodnení.

8. Ako je zrejmé z konštantnej judikatúry správnych súdov, správne konanie tvorí jeden celok, preto aj odvolací orgán podľa § 46 zákona o správnom konaní zodpovedá za to, že rozhodnutie o odvolaní je v súlade so zákonom a že vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci.

9. Z dikcie ust. § 59 zákona o správnom konaní je zrejmé, že odvolací orgán má rozsiahle oprávnenia,

nielen čo do rozsahu prieskumnej činnosti, ale aj vo vzťahu k spôsobu rozhodnutia o odvolaní. Odvolací orgán pri svojom rozhodovaní nie je viazaný návrhmi odvolateľa, naopak zákon mu ukladá povinnosť zrušiť, resp. zmeniť každé nezákonné rozhodnutie, a to aj mimo rámca dôvodov odvolania.

10. Podľa názoru správneho súdu v prejednávanej veci odvolací orgán (žalovaný) potvrdil prvostupňové rozhodnutie aj napriek skutočnosti, že prvostupňové rozhodnutie jednoznačne nevyhovovalo zákonným požiadavkám na náležitosti rozhodnutia. Z tohto dôvodu považoval krajský súd rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, a preto toto rozhodnutie zrušil s poukazom na ust. § 191 ods. 1 písm. d) SSP. Podľa názoru správneho súdu preskúmané rozhodnutie bolo potrebné zrušiť aj podľa písm. c) citovaného ustanovenia, nakoľko toto vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré spočívalo hlavne v skutočnosti, že žalobca sa nie správnym spôsobom vysporiadal so svojou právomocou rozhodnúť v danej veci. Žalobca svoju právomoc prekročil.

11. Správny súd ďalej uviedol, že predmetom administratívneho konania nebolo uloženie povinnosti rokovať o prepojení sietí, či siete prepojiť, nakoľko tieto už v čase začatia administratívneho konania boli prepojené na základe zmluvy. Predmetom konania bolo určenie povinnosť navýšiť kapacitu už z existujúceho prepojenia.

12. Na základe vyššie uvedeného správny súd konštatoval, že keďže v konaní žalovaný nerozhodoval o plnení povinnosti vyplývajúcej zo zákona o elektronických komunikáciách, ale rozhodoval o povinnosti vyplývajúcej zo súkromnoprávneho úkonu, na čo nemal v zmysle zákona o elektronických komunikáciách právomoc.

13. Správny súd zdôraznil, že predmetom konania nebolo uloženie povinnosti rokovať o prepojení sietí, ale o možnosti navýšenia už existujúceho prepojenia vyplývajúceho zo zmluvného vzťahu.

14. Na záver správny súd uviedol, že vzhľadom ku skutočnosti, že konštatoval procesnoprávne pochybenia a nedostatok právomoci na strane žalovaného v danom prípade konať a rozhodnúť, nezaoberal sa ostatnými námietkami žalobcu v žalobe.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

15. Proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal žalovaný (ďalej aj „sťažovateľ“) dňa 24.03.2017 kasačnú sťažnosť podľa ust. § 438 SSP, ktorou sa domáhal, aby kasačný súd podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil preskúmaný rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/266/2016-102 zo dňa 09.02.2017 a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

16. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol, že kľúčovým dôvodom, ktorým Krajský súd v Bratislave odôvodňuje zrušenie rozhodnutí Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb (ďalej aj „Úrad“) je absencia právomoci sťažovateľa rozhodnúť v danej veci. Krajský súd v Bratislave v bode 96. odôvodnenia napadnutého rozsudku výslovne konštatuje, že sťažovateľ prekročil svoju právomoc. Sťažovateľ kasačnou sťažnosťou namieta takéto právne posúdenie zo strany Krajského súdu v Bratislave.

17. Sťažovateľ v reakcii na zdôvodnenie rozsudku správneho súdu, vyjadrené v bodoch č. 87 až č. 90, č. 98, č. 99 rozsudku, citoval § 77 ZEK, podľa ktorého úrad rozhoduje o spore medzi podnikmi alebo osobami, ktoré využívajú výhody z prístupu alebo prepojenia na návrh ktorejkoľvek zo strán sporu, ktorý vznikol v súvislosti s plnením povinností vyplývajúcich z tohto zákona, rozhodnutia alebo všeobecne záväzného právneho predpisu vydaného úradom.

18. Sťažovateľ bol názoru, že medzi účastníkmi správneho konania (konania o riešení sporu), ani medzi účastníkmi konania pred Krajským súdom v Bratislave nie je sporné, že účastníci správneho konania spĺňajú „statusový“ predpoklad § 77 zákona o elektronických komunikáciách, t. j. že ide o „podniky

alebo osoby, ktoré využívajú výhody z prístupu alebo prepojenia“. Správne konanie sa v zmysle § 77 zákona o elektronických komunikáciách začalo na návrh spoločnosti Net-Connect, s. r. o. ako jednej zo strán sporu.

19. Na základe citovaného ustanovenia zákona o elektronických komunikáciách je podľa sťažovateľa zrejmé, že do právomoci úradu patrí rozhodovanie o druhoch sporov:

1. plnením povinností vyplývajúcich zo zákona o elektronických komunikáciách,
2. plnením povinností vyplývajúcich z rozhodnutia vydaného úradom alebo
3. plnením povinností vyplývajúcich z všeobecne záväzného právneho predpisu vydaného úradom.

20. Ako z vyššie uvedeného vyplýva, podľa sťažovateľa Krajský súd v Bratislave nesprávne posúdil vec tak, že sa nesprávne domnieval, že spor nevznikol v súvislosti s plnením povinností vyplývajúcich zo zákona o elektronických komunikáciách, rozhodnutia alebo všeobecne záväzného právneho predpisu vydaného úradom.

21. Sťažovateľ pritom v rozhodnutí č. 2438/OTR/2015 z o dňa 22.06.2015 v spojení s rozhodnutím predsedu sťažovateľa č. 316/PÚ/2015 zo dňa 14.10.2015 podrobne odôvodnil, s plnením ktorého ustanovenia zákona o elektronických komunikáciách a rozhodnutia sťažovateľa spor vznikol.

22. Tieto argumenty sťažovateľ uviedol aj vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 07.03.2015 ako aj na ústnom pojednávaní dňa 09.02.2017. Krajský súd v Bratislave však v napadnutom rozsudku vôbec neodôvodnil, prečo v súvislosti s plnením povinností vyplývajúcich z vyššie citovaného rozhodnutia a ustanovenia § 27 zákona o elektronických komunikáciách nemôže vzniknúť spor podľa § 77 zákona o elektronických komunikáciách.

23. Sťažovateľ rozhodol spor, ktorý vznikol v súvislosti s plnením povinností vyplývajúcich z § 27 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách a zároveň vyplývajúcich z rozhodnutia č. 1402/OER/2013 z 10.07.2013 (ktoré uložilo povinnosti o. i. v zmysle § 19 a § 20 zákona o elektronických komunikáciách).

24. Sťažovateľ citoval ust. § 27 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách a uviedol, že účelom tejto povinnosti nie je len rokovať o prepojení a uzavretie zmluvy o prepojení, ako to nesprávne tvrdí Krajský súd v Bratislave. Účelom citovanej povinnosti je tiež zabezpečenie prepojitelnosti sietí na základe zmluvy tak, aby sa zabezpečilo poskytovanie služieb a interoperabilita služieb. Zo spisu správneho konania, ako aj z napadnutých rozhodnutí vyplýva, že za október 2014 sa straty prevádzky (spoločnosti NetConnect, s. r. o.) v dôsledku preťaženia v hlavných prevádzkových hodinách pohybujú v rozsahu 3 % až 96 %, za november 2014 v rozsahu 45 % až 94 %, v decembri 2014 v rozsahu až 85 % a v januári 2015 v rozsahu 4 % až 69 %. Takýto stav nezabezpečuje prepojenie a poskytovanie služieb, nakoľko preťažené prepojenie neumožňuje prenos všetkých originovaných hovorov. Časť z takýchto hovorov prostredníctvom uvedeného prepojenia cez spoločnosť žalobcu nemôže byť ukončená a nie je teda zabezpečené poskytovanie služieb.

25. Na základe vyššie uvedeného popisu skutkového stavu je podľa sťažovateľa zrejmé, že v tomto prípade nebol naplnený účel povinnosti podľa § 27 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách. Táto skutočnosť podľa názoru sťažovateľa sama o sebe odôvodňuje jeho právomoc a zároveň povinnosť rozhodnúť o tomto spore. Sťažovateľ mal za preukázané, že v uvedenom prípade jednoznačne nejde o povinnosť vyplývajúcu zo súkromnoprávneho úkonu.

26. Pre správne posúdenie veci sťažovateľ potreboval za potrebné uviesť, že žalobca bol rozhodnutím sťažovateľa č. 1402/OER/2013 z 10.07.2013 určený za významný podnik trhu služby ukončenia volania v jednotlivých verejných mobilných telefónnych sieťach, ktorá spočíva v prenose volania smerovaného ku koncovému užívateľovi mobilnej telefónnej služby z bodu prepojenia medzi mobilnými sieťami alebo medzi mobilnou sieťou a pevnou sieťou do koncového bodu v mobilnej telefónnej sieti určeného špecifickou sieťovou adresou. Na uvedenom trhu boli žalobcovi okrem iného uložené aj nasledovné

povinnosti transparentnosti a nediskriminácie:

- spoločnosť Orange Slovensko je povinná zverejniť na svojom verejne dostupnom webovom sídle referenčnú ponuku na prepojenie verejných mobilných telefónnych sietí, ktorá musí obsahovať informácie týkajúce sa služieb ukončenia volaní vo verejnej mobilnej telefónnej sieti, najmä účtovné informácie, technické špecifikácie, charakteristiky siete, zmluvné podmienky dodávania a používania služby ukončenia volania vo svojej verejnej mobilnej telefónnej sieti, vrátane cien za ukončenie volaní najneskôr do 60 dní od doručenia rozhodnutia o určení významného podniku a uložení povinností a
- spoločnosť Orange Slovensko je povinná pri poskytovaní služby ukončenia volania vo svojej verejnej mobilnej telefónnej sieti uplatňovať voči iným podnikom porovnateľné podmienky za porovnateľných okolností a poskytovať informácie a služby iným podnikom za rovnakých podmienok a s rovnakou kvalitou, ako keby ich využívala pre vlastnú potrebu, alebo ich poskytovala podniku v postavení ovládanej osoby, alebo podniku, v ktorom má právo spolurozhodovať.

27. Sťažovateľ uviedol, že ide o povinnosť spoločnosti Orange Slovensko, a. s. (uloženú na základe verejného práva a konkretizovanú vo vyššie uvedenom rozhodnutí sťažovateľa) zverejniť záväznú ponuku na uzavretie zmluvy o prepojení (tzv. „referenčná ponuka“). Nie je pritom na ľubovôli významného podniku (t. j. spoločnosti Orange Slovensko, a. s.), či zmluvu na základe takto zverejnenej referenčnej ponuky uzatvorí alebo nie. Záväzná dodržiavanie referenčnej ponuky nemá súkromnoprávny charakter, ale ide o naplnenie povinnosti transparentnosti a nediskriminácie v súlade s § 19 a § 20 zákona o elektronických komunikáciách.

28. Sťažovateľ na tomto mieste odkázal na znenie referenčnej ponuky zverejnenej spoločnosťou Orange Slovensko, a. s. v zmysle jej vyššie popísanej verejnoprávnej povinnosti uloženej zo strany sťažovateľa.

29. Konkrétne, referenčná ponuka sama upravuje mechanizmus zvyšovania kapacity prepojenia v jej článku 3.5, resp. v článku 1.3 jej prílohy č. I, resp. v článku 3 jej prílohy č. II. Sťažovateľ mal za to, že táto skutočnosť dostatočne preukazuje naplnenie požiadavky uvedenej v § 77 zákona o elektronických komunikáciách - spor medzi podnikmi bez pochyb súvisí s plnením povinností vyplývajúcich zo zákona o elektronických komunikáciách, a s plnením povinností vyplývajúcich z rozhodnutia vydaného úradom.

30. Správnosť uvedenej argumentácie podľa názoru sťažovateľa potvrdzuje aj absurdný záver, ku ktorému by došlo v prípade akceptácie výkladu Krajského súdu v Bratislave. V tomto prípade by bolo totiž možné zo strany povinného podniku (v tomto prípade Orange Slovensko, a. s.) ignorovať zákonom, resp. rozhodnutím uložené verejnoprávne povinnosti, a to bez možnosti úradu takýto stav zákonom predpokladaným spôsobom riešiť. Tvrdenie Krajského súdu v Bratislave, že spor o navýšenie kapacity je založený na povinnosti vyplývajúcej zo súkromnoprávneho úkonu je podľa názoru sťažovateľa neudržateľné.

31. Samotný § 77 zákona o elektronických komunikáciách vyslovene uvádza, že na založenie právomoci sťažovateľa rozhodnúť o spore postačuje, aby spor s plnením predmetných povinností „súvisel“. Sťažovateľ mal za to, že na základe vyššie uvedeného je dostatočným spôsobom preukázané, že daný spor súvisí tak s povinnosťami vyplývajúcimi zo zákona o elektronických komunikáciách (povinnosti podľa § 19, § 20 a § 27), ako aj povinnosťami vyplývajúcimi z rozhodnutia sťažovateľa č. 1402/OER/2013 z 10.07.2013 (povinnosť transparentnosti, povinnosť nediskriminácie).

32. Vyššie popísané princípy referenčnej ponuky a ostatné povinnosti uložené spoločnosti Orange Slovensko, a. s. priamo rozhodnutím sťažovateľa sú pritom štandardom regulácie elektronických komunikácií, ktorými je zabezpečovaný súlad s princípmi efektívnosti, objektívnosti, transparentnosti, nediskriminácie, primeranosti a odôvodnenosti v zmysle § 11 zákona o elektronických komunikáciách.

33. Sťažovateľ ďalej uviedol, že pri rozhodovaní vychádzal z § 27 zákona o elektronických komunikáciách v spojení s rozhodnutím č. 1402/OER/2013 z 10.07.2013 (ktoré uložilo povinnosti o. i. v zmysle § 19 a § 20 zákona o elektronických komunikáciách). Sťažovateľ prihliadal najmä na plnenie povinnosti transparentnosti a nediskriminácie. Podľa § 20 zákona o elektronických komunikáciách je

významný podnik na základe povinnosti uloženej podľa odseku 1 povinný uplatňovať voči iným podnikom porovnateľné podmienky za porovnateľných okolností a poskytovať informácie a služby iným podnikom za rovnakých podmienok a s rovnakou kvalitou, ako keby ich využíval pre vlastnú potrebu alebo ich poskytoval podniku v postavení ovládanej osoby alebo podniku, v ktorom má právo spolurozhodovať.

34. Predmetným rozhodnutím bola žalobcovi uložená povinnosť transparentnosti, na základe ktorej bol povinný zverejniť zmluvné podmienky referenčnej ponuky na prepojenie. V čase žiadosti o prepojenie bola kapacita prepojenia stanovená referenčnou ponukou na 2 x 2 Mbit/s. Táto referenčná ponuka bola pre žalobcu záväzná, a bola premietnutím verejnoprávnej povinnosti uloženej rozhodnutím zo strany sťažovateľa. Z uvedeného vyplýva, že ani počiatočné prepojenie sietí medzi podnikmi nebolo uskutočnené v súlade s uvedenými podmienkami referenčnej ponuky.

35. Žalobca bol už aj na základe povinnosti transparentnosti a nediskriminácie podľa zákona o elektronických komunikáciách (premietnutej do povinnosti zverejniť referenčnú ponuku) povinný poskytnúť žiadajúcim podnikom (a teda aj spoločnosti Net-Connect, s. r. o.) minimálnu kapacitu prepojenia 2 x 2 Mbit/s. O povinnosti poskytnúť práve takúto úroveň kapacity prepojenia rozhodol sťažovateľ v rámci riešenia sporu medzi podnikmi (t. j. v rámci rozhodnutí Úradu).

36. Vyššie uvedený kontext sám o sebe podľa sťažovateľa preukazuje skutočnosť, že predmetný spor je nutné bez ďalšieho považovať za spor v intenciách § 77 - je totiž zrejmé, že spor súvisí s povinnosťami vyplývajúcimi zo zákona o elektronických komunikáciách, ako aj z rozhodnutia sťažovateľa - a to bez ohľadu na diskusiu o charaktere žiadosti spoločnosti Net-Connect, s. r. o. o rozšírenie kapacity (či ide o čisto obchodnoprávnu žiadosť, alebo či ide o žiadosť súvisiacu s relevantnou verejnoprávnou povinnosťou ako odôvodňuje sťažovateľ).

37. Sťažovateľ mal z uvedeného dôvodu za preukázané, že spor medzi podnikmi bez pochyb súvisí s plnením povinností vyplývajúcich zo zákona o elektronických komunikáciách a s plnením povinností vyplývajúcich z rozhodnutia vydaného úradom. Sťažovateľ mal preto za preukázané, že zo strany Krajského súdu v Bratislave došlo konštatovaním absencie právomoci sťažovateľa k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci.

38. Čo sa týka bodu č. 90 odôvodnenia rozsudku správneho súdu, cit.: „Ustanovenie § 77 zákona o elektronických komunikáciách, ktoré vo výrokovej časti rozhodnutia žalovaný uvádza, je rozhodnutím procesnoprávnej povahy, ktoré mu dáva oprávnenie rozhodovať vo veci prípadných vzniknutých sporov, Na základe tohto ustanovenia žalovaný správny orgán nemôže ukladať žiadnu povinnosť“, sťažovateľ uviedol, že vzhľadom na znenie § 77 zákona o elektronických komunikáciách a čl. 20 smernice 2002/21/ES o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické regulačné siete a služby (ďalej aj len „rámcová smernica“) je zrejmé, že § 77 zákona o elektronických komunikáciách je transpozícia čl. 20 rámcovej smernice. Tento záver potvrdzuje aj dôvodová správa k zákonu o elektronických komunikáciách, ktorá výslovne uvádza ako cieľ novej právnej úpravy transpozíciu rámcovej a prístupovej smernice. Z toho úrad vyvodzuje, že je oprávnený vydať záväzné rozhodnutie (zamerané na dosiahnutie cieľov stanovených v čl. 8 rámcovej smernice) v sporoch vznikajúcich v súvislosti s povinnosťami vyplývajúcimi z tejto smernice alebo špecifických smerníc, medzi podnikmi poskytujúcimi elektronické komunikačné siete alebo služby.

39. Sťažovateľ citoval čl. 20 ods. 1 a čl. 20 ods. 3 rámcovej smernice a uviedol, že na to, aby mohol sťažovateľ vyriešiť spor medzi podnikmi, musí uložiť povinnosti podľa § 77 zákona o elektronických komunikáciách. To, že v § 77 zákona o elektronických komunikáciách nie je taxatívne vymedzené (čo nie je vzhľadom na rôznorodosť sporov možné), aké konkrétne povinnosti môže sťažovateľ ukladať neznamena, že § 77 má procesnoprávny charakter a nie je preto možné podľa neho ukladať povinnosti. V súlade s § 77 o elektronických komunikáciách je sťažovateľ oprávnený riešiť spory, ktoré vznikli v súvislosti s plnením povinností vyplývajúcich z tohto zákona, rozhodnutia alebo všeobecne záväzného právneho predpisu vydaného úradom. Uvedený predpoklad bol splnený, čo sťažovateľ zdôvodnil vyššie.

40. Sťažovateľ následne uložil takú povinnosť podľa § 77 zákona o elektronických komunikáciách, aby spor, ktorý v súvislosti s plnením povinností vyplývajúcich z § 27 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách a v súvislosti s plnením povinností vyplývajúcich z rozhodnutia č. 1402/OER/2013 z 10.07.2013 bol vyriešený.

41. Sťažovateľ ďalej uviedol, že ak by bol výklad Krajského súdu v Bratislave správny (čo sťažovateľ napáda), bola by v konečnom dôsledku sťažovateľovi odobratá právomoc ukladať povinnosti nevyhnutné na vyriešenie sporu, daná § 77 zákona o elektronických komunikáciách a čl. 20 rámcovej smernice. Sťažovateľ by mohol iba opätovne ukladať identické povinnosti už raz uložené rozhodnutím, zákonom o elektronických komunikáciách alebo iným všeobecne záväzným predpisom. Takýto záver by bol v očividnom rozpore s účelom zákona o elektronických komunikáciách, ako aj rámcovou smernicou (a ostatnými predpismi EÚ tvoriacimi regulačný rámec v sektore elektronických komunikácií) štandardne a povinne transponovanou do právnych poriadkov všetkých členských štátov EÚ.

42. Sťažovateľ dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 31.03.2009, sp. zn. 33 Cdo 2894/2008, ktorý potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Plzni, ktoré priznalo Českému telekomunikačnému úradu právomoc rozhodnúť spor medzi osobami, ktoré neboli výslovne spomenuté v zákone. Opieral sa pritom o rozpor medzi úmyslom zákonodarcu a jazykovým výkladom predmetného ustanovenia zákona. Úmysel zákonodarcu súd vyvodzoval ako z dôvodovej správy k zákonu o elektronických komunikáciách, tak aj z cieľov a účelu rámcovej a prístupovej smernice, ktoré boli v dôvodovej správe výslovne uvedené ako transponované do znenia zákona. Najvyšší súd ČR teda eurokonformným výkladom založil právomoc českého telekomunikačného úradu nad rámec doslovného znenia zákona, ktoré túto právomoc definovalo.

43. Sťažovateľ upozornil na súlad jeho rozhodnutí s Ústavou SR, najmä článkom 2 ods. 2 Ústavy SR, ktorý hovorí, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Prezident SR podal návrh na výklad tohto ustanovenia najmä v časti „v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“.

44. Ústavný súd vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS 3/98 konštatuje, že: „Tam, kde to ústava alebo zákon umožňujú, sú orgány štátu viazané aj medzinárodnými zmluvami (čl. 11, čl. 144 ods. 2), nariadeniami vlády (čl. 120 ods. 1), ako aj všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev alebo iných ústredných orgánov štátnej správy (čl. 123 ústavy).“ V kontexte dnešného právneho stavu je teda nutné do tohto výpočtu zahrnúť aj právo EÚ.

45. Ústavný súd následne vo svojom náleze sp. zn. II. ÚS 143/02, hovorí, že: „Článok 2 ods. 2 ústavy obsahuje ústavné pravidlo, v rámci ktorého každý orgán verejnej moci vrátane štátnych orgánov sám (autonómne) určuje nielen to, aký druh právnej úpravy použije pri rozhodovaní, ale aj to, akým spôsobom prikočí k jeho výkladu v súlade s princípom právneho štátu, ktorý je vyjadrený v citovanom článku ústavy. Ústavný príkaz, ktorý je v čl. 2 ods. 2 ústavy, je súčasne aj ustanovením povinnosti vykladať ústavné a zákonné normy tak, aby sa tento ústavný príkaz rešpektoval v celom vymedzenom rozsahu.“

46. Z vyššie uvedeného sťažovateľ vyvodil záver, že podľa ústavného súdu je úrad viazaný ako zákonmi, tak aj právom EÚ. Vzhľadom na to, že sťažovateľ je v zmysle judikatúry SD EÚ povinný vykladať ustanovenia vnútroštátneho práva eurokonformne, je sťažovateľ povinný identifikovať rozsah a spôsob vykonania svojej právomoci uvedenej v § 77 zákona o elektronických komunikáciách v súlade s právom EÚ. Pokiaľ je možné vyložiť rozsah a spôsob vykonania právomoci v súlade s právom EÚ (čo podľa sťažovateľa možné je), nie je možné s poukazom na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR tvrdiť, že úrad nemá právomoc rozhodovať spory podľa § 77 zákona o elektronických komunikáciách len preto, že rozsah a spôsob vykonania tejto právomoci úradu nie je bližšie stanovený v zákone o elektronických komunikáciách.

47. Sťažovateľ poukázal na ust. § 139 SSP a uviedol, že Krajský súd v Bratislave svoju povinnosť - uviesť, ako má sťažovateľ v ďalšom konaní postupovať, nesplnil, čím spolu s arbitrárnym odôvodnením rozsudku spôsobuje podľa sťažovateľa zmätočnosť svojho rozhodnutia.

48. Krajský súd v Bratislave svoje odôvodnenie postavil výlučne na nedostatku právomoci sťažovateľa, avšak v o výroku rozsudku uviedol ako dôvod zrušenia a vrátenia rozhodnutí Úradu ich nepreskúmateľnosť a nesprávne právne posúdenie veci.

49. Krajský súd v Bratislave v odôvodnení neformuluje argumentáciu, ktorá by podporila tak závažný záver, akým je konštatovanie absencie právomoci sťažovateľa rozhodnúť v danej veci. Krajský súd v Bratislave túto absenciu právomoci bez ďalšieho konštatuje.

50. Navyše, národná legislatíva upravujúca reguláciu v sektore elektronických komunikácií je transpozíciou relatívne rozsiahlej legislatívy na úrovni EÚ. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v rámci odôvodnenia napádaného rozsudku poukázal na absenciu akejkoľvek analýzy otázky právomoci rozhodovania sporov z pohľadu práva EÚ. K povinnosti eurokonformného výkladu národnej legislatívy pritom sťažovateľ odkázal na vyššie uvedenú argumentáciu.

51. Postup Krajského súdu v Bratislave je podľa názoru sťažovateľa v príkrom rozpore s požiadavkami na kvalitu odôvodnenia rozhodnutí orgánov verejnej moci. Kvalitou odôvodnenia súdneho rozhodnutia sa extenzívne zaoberal Ústavný súd SR, ktorý, okrem iného, uvádza, že: „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia [...] vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“ (IV. ÚS 14/07). Odôvodnenie napadnutého rozsudku podľa názoru sťažovateľa tieto kritériá nespĺňa.

52. Sťažovateľ bol názoru, že vyššie uvedené dôvody preukazujú arbitrárnosť napadnutého rozsudku, a preto navrhol, aby kasačný súd podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil preskúmaný rozsudok Krajského súdu v Bratislave a vec vráti Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

53. Žalobca vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalovaného, doručenom Krajskému súdu v Bratislave dňa 19.04.2017, uviedol, že kasačná sťažnosť je podľa jeho názoru v celom rozsahu nedôvodná. Na nesprávnosť argumentov žalovaného (ďalej aj „sťažovateľ“) žalobca poukázal už v predchádzajúcich podaniach v konaní o správnej žalobe a krajský súd sa s ňou vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Sťažovateľ z veľkej časti opakuje svoju doterajšiu argumentáciu bez toho, aby relevantne reagoval na protiargumenty žalobcu, resp. odlišné závery, ku ktorým dospel súd.

54. Žalobca poukázal na to, že sťažovateľ ku kasačnej sťažnosti v rozpore s § 441 SSP prikladá nové dôkazy, ktorými nepreukazuje prípustnosť ani včasnosť jej podania (dôkaz č. 5 - referenčná ponuka). Podľa žalobcu pritom nie je zrejmé, či ide o podklad, ktorý je už obsiahnutý v administratívnom spise (v takom prípade je dôkaz predložený nadbytočne - duplicitne). Ak predmetný dôkaz v spise nebol obsiahnutý, žalobca navrhol, aby naň kasačný súd neprihliadal.

55. Sťažovateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, pokiaľ ide o otázku jeho právomoci na vydanie správnych rozhodnutí napadnutých správnu žalobou. Predmetnými rozhodnutiami sťažovateľ rozhodol o spore medzi dvoma súkromnoprávnymi subjektmi - žalobcom a obchodnou spoločnosťou Net-Connect, s. r. o. (ďalej aj „spor o navýšenie kapacity“).

56. Žalobca bol názoru, že zásadnou otázkou z hľadiska posúdenia otázky právomoci žalovaného je, či predmet sporu o navýšenie kapacity spadá do taxatívne vymedzeného okruhu otázok (sporov), ktoré je žalovaný oprávnený rozhodovať podľa § 77 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách.

57. Predmetom sporu o navýšenie kapacity je posúdenie existencie alebo neexistencie povinnosti žalobcu navýšiť kapacitu existujúceho prepojenia medzi jeho zariadeniami a zariadeniami spoločnosti Net-

Connect, s. r. o. Zariadenia oboch subjektov sú prepojené na základe uzavretej zmluvy o prepojení (ďalej aj „zmluva“); existencia prepojenia medzi zariadeniami žalobcu a spoločnosťou Net-Connect, s. r. o. nie je sporná. Podmienky a postup pri navýšení kapacity predmetného prepojenia upravuje výlučne zmluva, in concreto príloha č. II bod 1.B v spojení s bodom 3.9 zmluvy. Tieto otázky nie sú upravené v žiadnom inom individuálnom alebo všeobecne záväznom právnom akte.

58. Žalobca ďalej uviedol, že právomoc rozhodovať spory medzi súkromnoprávnymi subjektmi je zásadne zverená všeobecným súdom (§ 3 CSP). Ustanovenie § 77 ZEK priznáva žalovanému právomoc rozhodovať niektoré druhy sporov, ktoré sú taxatívnym spôsobom vymedzené v predmetnom ustanovení. Ide o spory, ktoré vznikli v súvislosti s plnením povinností vyplývajúcich z tohto zákona, rozhodnutia alebo všeobecne záväzného právneho predpisu vydaného úradom (žalovaným). Iné spory žalovaný nie je oprávnený rozhodovať. Tie spadajú do právomoci všeobecných súdov, resp. v posudzovanom prípade do právomoci rozhodcovského súdu na základe dojednanej rozhodcovskej doložky medzi stranami zmluvy (čl. 21 zmluvy). Spor o navýšenie kapacity nie je sporom podľa § 77 ZEK.

59. Úrad sa pri svojej argumentácii opakovane odvoláva na § 27 ods. 1 ZEK. Cit. ustanovenie obsahuje povinnosť „rokovať o prepojení sietí, a ak je to uskutočniteľné, na základe zmluvy o prepojení prepojiť svoju sieť so sieťou žiadajúceho podniku“. Podľa názoru žalobcu spor o navýšenie kapacity nevznikol v súvislosti s rokovaním o prepojení sietí ani v súvislosti s ich prepájaním - dotknuté zariadenia strán zmluvy prepojené nesporne sú. Spor o navýšenie kapacity vznikol výlučne v súvislosti s plnením súkromnoprávných povinností podľa zmluvy. Samotný sťažovateľ sa v kasačnej sťažnosti aj v napadnutých rozhodnutiach v spore o navýšenie kapacity odvoláva najmä na ustanovenia zmluvy, referenčnej ponuky žalobcu, príp. „princípy referenčnej ponuky“ a dosiaľ nebol v stave označiť konkrétne ustanovenie ZEK, rozhodnutia žalovaného alebo všeobecne záväzného právneho predpisu vydaného žalovaným, ktoré by žalobcovi zakladalo povinnosť navýšiť kapacitu prepojenia. Podľa žalobcu také ustanovenie v dotknutých právnych aktoch obsiahnuté nie je.

60. Žalobca ďalej tvrdil, že z rovnakého dôvodu žalovaný v rozpore so zákonom vo výroku rozhodnutia v spore o navýšenie kapacity neuviedol (a nebol v stave uviesť) hmotnoprávne ustanovenie, z ktorého vyplýva ním uložená povinnosť (§ 47 ods. 2 správneho poriadku). Žalobca na str. 7 žaloby z 18.12.2015 podrobne vysvetlil, že § 77 ZEK je ustanovením procesným, nie hmotnoprávnym, ako nesprávne uvádza žalovaný. Žalovaný na uvedenú argumentáciu (a zhodný názor krajského súdu vyslovený v napadnutom rozsudku) relevantne nereaguje.

61. Sťažovateľ vo svojej argumentácii opakovane poukazuje na referenčnú ponuku žalobcu na prístup do jeho siete. Jej kópiu priložil ku kasačnej sťažnosti. Žalobca uviedol, že pre prípad, že kasačný súd dospeje k záveru, že ide o prípustný dôkaz v konaní o kasačnej sťažnosti (§ 441 SSP) poukáže na nedôvodnosť tejto argumentácie.

62. Referenčná ponuka predstavuje nezáväzný (referenčný = informatívny, odporúčací) návrh zmluvy o prepojení sietí žalobcu s inými podnikmi. Pokiaľ žalovaný dospeje k záveru, že jej obsah je v rozpore so ZEK alebo s rozhodnutím žalovaného, môže žalobcovi uložiť povinnosť zmeniť referenčnú ponuku (§ 19 ods. 2 ZEK). Skutočný obsah právneho vzťahu medzi žalobcom a iným podnikom požadujúcim od žalobcu prepojenie sietí sa však nespravuje referenčnou ponukou, ale zmluvou, ktorú strany uzatvoria a ktorej obsah sa môže od referenčnej ponuky odlišovať (a spravidla sa odlišuje). Referenčná ponuka sa zároveň v čase mení (pozri cit. ustanovenie ZEK). Pre posúdenie právneho vzťahu medzi žalobcom a spoločnosťou Net-Connect, s. r. o. je obsah referenčnej ponuky právne bezvýznamný - významný je obsah uzavretej Zmluvy.

63. Bez spochybnenia uvedených okolností žalovaný pripomína, že spor o navýšenie kapacity sa netýka zákonnej povinnosti žalobcu zverejniť referenčnú ponuku podľa § 19 ZEK. Táto povinnosť nesporne splnená bola. Referenčná ponuka nepredstavuje žiaden z právnych aktov uvedený v § 77 ZEK. Ani príp. nesúlady medzi referenčnou ponukou žalobcu a obsahom zmluvy nemôže v zmysle cit. ustanovenia

založiť právomoc žalovaného rozhodovať spor o navýšenie kapacity. O to menej môže takú právomoc založiť príp. porušenie „princípov referenčnej ponuky“, na ktoré žalovaný vágne poukazuje na str. 8 kasačnej sťažnosti.

64. Žalovaný sa na str. 10 a nasl. kasačnej sťažnosti dovoľáva eurokonformného výkladu ustanovenia § 77 ZEK s poukazom na smernicu 2002/21/ES (rámcovú smernicu). Žalobca bol názoru, že nie je zrejmé, aké závery žalovaný z uvedenej argumentácie vyvodzuje. Žalobca v označenej smernici neidentifikoval žiadnu úpravu, ktorá by žalovanému umožňovala rozhodovať spory o navýšenie kapacity existujúcich prepojení; žalovaný na takú úpravu rovnako nepoukazuje. Predmetná smernica napokon neukladá žalobcovi povinnosť kapacitu takých prepojení navyšovať (ak by sa vôbec dalo uvažovať o rozhodovaní sporov z neplnenia povinností vyplývajúcich zo smernice žalovaným). Žalovaným citovaná časť smernice je významovo zhodná s existujúcou zákonnou úpravou obsiahnutou v § 77 ZEK a žiadnym spôsobom nespochybňuje správnosť právneho posúdenia veci krajským súdom.

65. Podľa názoru žalobcu žalovaný zakladá celú svoju argumentáciu na extenzívnom výklade § 77 ZEK. Dôvodí, že spor o navýšenie kapacity „súvisí“ s povinnosťou žalobcu prepojiť jeho sieť so zariadeniami spoločnosti Net-Connect, s. r. o. Dovedením názoru žalovaného do dôsledkov by de facto bola daná právomoc Úradu rozhodovať akýkoľvek spor medzi dvoma podnikmi „súvisiaci“ s prepojením - napr. spor o zaplatenie odplaty za prepojenie, spor o náhradu škody spôsobenou na zariadeniach žalobcu pri prepájaní zariadení a pod. Taký názor je podľa žalobcu vo výslovnom rozpore s § 77 ZEK, § 3 CSP aj čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a je zjavne nesprávny. Ustanovenie § 77 ZEK zakladajúce právomoc žalovaného, ako výnimku zo všeobecného pravidla o právomoci súdov na rozhodovanie sporov (§ 3 CSP), je potrebné, naopak, vykladať reštriktívne - porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Obdo 5/2012, cit.: „Pravidlo, ktoré má charakter výnimky, je potrebné vykladať reštriktívne a nie extenzívne rozširovať okruh jeho pôsobnosti na prípady explicitne upravené s výnimkou zo všeobecného pravidla“; obdobne napr. nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 96/2010 a ďalšie.

66. Vo zvyšnej časti kasačnej sťažnosti žalovaný namieta iba jedinú vadu, ktorou má byť nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Podľa názoru žalobcu sú závery žalovaného v tomto smere založené na neopodstatnených a v časti nepravdivých tvrdeniach. Napokon ani prípadná nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá dôvodnosť kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 SSP. Označená časť kasačnej sťažnosti je pre rozhodnutie v prejednávanej veci právne bezvýznamná.

67. Žalovaný uviedol, že súd v napadnutom rozsudku svoje závery nezdôvodňuje a nedostatok právomoci žalovaného na konanie v dotknutej veci konštatuje „bez ďalšieho“. Uvedené tvrdenie nezodpovedá skutočnosti. Súd v napadnutom rozsudku záver o nedostatku právomoci žalovaného zdôvodňuje podrobne, v prehľadnej štruktúre (aj s použitím zvýraznenia textu) a s poukazom na príslušné ustanovenia, z ktorých jeho závery vychádzajú (pozri najmä body 71., 72., 90., 97., 98. a 99. napadnutého rozsudku). Samotný žalovaný napokon v ďalšom texte kasačnej sťažnosti uviedol, že „Krajský súd v Bratislave svoje odôvodnenie postavil výlučne na nedostatku právomoci sťažovateľa“. Za uvedených okolností je podľa žalobcu tvrdenie žalovaného o arbitrárnosti napadnutého rozsudku zjavne neopodstatnené.

68. Žalovaný namietal aj „absenciu akejkoľvek analýzy otázky právomoci rozhodovania sporov z pohľadu práva EÚ“. Povinnosť uvádzať v odôvodnení rozhodnutia súdu analýzu práva EÚ z právnych predpisov nevyplýva. V situácii, kedy je sporné otázky možné posúdiť na základe vnútroštátnych predpisov, do ktorých bola aj podľa tvrdení žalovaného transponovaná „rozsiahla legislatíva na úrovni EÚ“, nie je potreba takej analýzy v odôvodnení rozhodnutia súdu daná. Žalovaný napokon neuviedol, v čom majú byť závery súdu nesprávne z hľadiska európskeho práva, príp. aké konkrétne otázky mal súd podľa jeho názoru analyzovať.

69. Podľa názoru žalobcu tvrdenia žalovaného, uvedené na str. 12 a nasl. kasačnej sťažnosti, nezakladajú jej dôvodnosť a sú v celom rozsahu neopodstatnené.

70. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca navrhol, aby súd kasačnú sťažnosť zamietol a priznal žalobcovi plnú náhradu trov kasačného konania.

III.

Konanie na kasačnom súde

71. Najvyšší súd SR ako príslušný súd podľa ust. § 11 písm. g) SSP prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s ust. § 452 ods. 1 SSP.

72. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/266/2016-102 zo dňa 09.02.2017.

IV.

Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

73. V ustanovení § 1 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z. v znení účinnom k 31.12.2015 je vymedzená okrem iného aj pôsobnosť orgánov štátnej správy v oblasti elektronických komunikácií. Štátna správa v oblasti elektronických komunikácií je upravená v § 6.

74. Kompetencia úradu (žalovaného) ako orgánu štátnej správy v oblasti elektronických komunikácií umožňuje postupom podľa § 77 zákona č. 351/2011 Z. z., na základe konania upraveného v § 74 zákona č. 351/2011 Z. z., rozhodovať o sporoch medzi podnikmi alebo osobami, ktoré využívajú výhody z prístupu alebo prepojenia na návrh ktorejkoľvek zo strán sporu, ktorý vznikol v súvislosti s plnením povinností vyplývajúcich z tohto zákona, rozhodnutia alebo všeobecne záväzného právneho predpisu vydaného úradom. Úrad rozhodne spor najneskôr do štyroch mesiacov od podania návrhu.

75. V konaní nebolo sporným, že žalobca mal postavenie podniku poskytujúceho elektronické komunikačné služby.

76. V preskúmvanej veci bolo potrebné posúdiť, či žalovaný v súlade s ust. § 77 zákona č. 351/2011 Z. z. postupoval v posudzovanej veci a mal kompetenciu vydať správne rozhodnutie a uložiť žalobcovi povinnosť, tak ako vyplýva z výroku správnych rozhodnutí, v intenciách úpravy zákona č. 351/2011 Z. z., ktorá vymedzuje pôsobnosť žalovaného ako orgánu štátnej správy v oblasti elektronických komunikácií, aj vo väzbe na skutočnosť, že v čase konania a rozhodovania správnych orgánov bola medzi žalobcom a účastníkom konania Net-Connect, s. r. o., Bratislava, uzavretá zmluva o prepojení (ďalej len „zmluva o prepojení“), ktorú žalobca podpísal dňa 27.06.2014 a zúčastnená osoba dňa 30.05.2014, vrátane príloh. V Prílohe I Kvalita prepojenia, v bode 1.1 Kvalita spojovacích okruhov, bola dohodnutá kvalita služby v bode prepojenia preverovaná pri odovzdávaní spojovacích okruhov o kapacite 2 Mbit/s do prevádzky. V Prílohe II Špecifikácia prepojenia v bode 1.A boli dohodnuté technické špecifikácie jednotlivých bodov prepojenia v Bratislave, a to kapacita prepojenia 1 x 2 Mbit/s v bode 3.A tejto Prílohy, keď napadnutým rozhodnutím ukladá správny orgán žalobcovi povinnosť upraviť kapacitu prepojenia sietí medzi žalobcom a zúčastnenou osobou v súlade s Prílohou II, jej referenčnej ponuky na základe rozhodnutia úradu č. 1402/OER/2013 zo dňa 10.07.2013, a to na dva okruhy E1 (2 x 2 Mbit/s) najneskôr do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

77. Kasačný súd konštatuje, že skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu preukazujú, že v zmluve o prepojení uzavretej medzi žalobcom a zúčastnenou osobou v prílohe II bola upravená špecifikácia prepojenia, v bode 1.A Špecifikácia jednotlivých bodov prepojenia - prvý bod prepojenia v Bratislave s kapacitou prepojenia 1 x 2 Mbit/s, v bode 3.A bola upravená kapacita prepojenia - prvý bod prepojenia v Bratislave 1 x 2 Mbit/s.

78. V prejednávanej veci bolo potrebné vyhodnotiť, či kapacitu prepojenia, ktorá bola medzi žalobcom a zúčastnenou osobou upravená v zmluve o prepojení 1 x 2 Mbit/s, 1 x E1 bolo možné upraviť a fakticky zvýšiť na dva okruhy E1 vydaním rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym orgánom, alebo výlučne postupmi, upravenými v zmluve o prepojení, a to v súlade s článkom 3, ktorý upravuje podmienky prepojenia vo väzbe na Prílohu II, ktoré špecifikujú prepojenia a upravujú rozšírenie kapacity prepojenia, v bode 1.B, 3.B, ktoré upravuje postup pri rozšírení kapacity bodov prepojenia, vo väzbe na znenie článku 14 zmluvy o prepojení, ktorý upravuje zmeny zmluvy, resp. postupom podľa článku 21 Riešenie sporov, rozhodcovská doložka, ktorý upravuje v bode 21.1., že všetky spory vyplývajúce z porušenia alebo nedodržania ustanovení tejto zmluvy, ktoré zmluvné strany nie sú schopné vyriešiť dohodou alebo zmierom, môžu byť postúpené rozhodcovskému konaniu pred rozhodcovským súdom zriadeným zmluvnými stranami podľa bodu 21.2 tohto článku.

79. Kasačný súd konštatuje, že po uzavretí zmluvy o prepojení zúčastnená osoba doručila dňa 24.02.2015 žalovanému návrh na riešenie sporu so žalobcom, v ktorom žiadala, aby žalovaný rozhodol o uložení povinnosti žalobcu navýšiť kapacitu prepojenia sietí medzi účastníkmi zmluvy o prepojení o jeden obvod E1.

80. Žalovaný ako orgán štátnej správy v oblasti elektronických komunikácií /§ 1 ods. 1 písm. i), § 6 ods. 1 písm. a), ods. 3 zákona č. 351/2011 Z. z./ má kompetenciu riešiť spory medzi podnikmi a v rozhodnutiach vydaných postupom podľa § 77 zákona č. 351/2011 Z. z. aj ukladať povinnosti v súvislosti s prístupom alebo prepojením, čo je v súlade s čl. 8 ods. 1 a čl. 12 ods. 1, ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2002/19/ES zo dňa 07.03.2002 o prístupe a prepojení elektronických komunikačných sietí a príslušných zariadení (ďalej len „prístupová smernica“ alebo „smernica č. 2002/19/ES“). Zo zmluvy o prepojení vyplývajú práva a povinnosti účastníkov, týkajúcich sa povinností súvisiacich s podmienkami prepojenia (§ 27 zákona č. 351/2011 Z. z.).

81. Podľa článku 8 ods. 1 smernice č. 2002/19/ES zo 07.03.2002 členské štáty zabezpečia, aby národné regulačné orgány mali právomoc uložiť povinnosti uvedené v článkoch 9 až 13.

82. Podľa článku 12 ods. 1 smernice č. 2002/19/ES zo 07.03.2002 národný regulačný orgán môže v súlade s ustanoveniami článku 8 uložiť operátorom povinnosti týkajúce sa splnenia primeraných žiadostí o prístup a používanie špecifických prvkov siete a príslušných zariadení, medzi iným v situáciách, keď národný regulačný orgán usúdi, že odmietnutie prístupu alebo neprimerané okolnosti a podmienky s podobným vplyvom, by brzdili nástup udžateľného, konkurenčne orientovaného trhu na maloobchodnej úrovni, alebo by neboli v záujme koncových užívateľov.

83. Podľa názoru kasačného súdu o spory, ktoré postupom podľa § 77 zákona č. 351/2011 Z. z. je kompetentný rozhodovať žalovaný, patria aj spory medzi podnikmi, týkajúce sa povinnosti prístupu alebo prepojenia (§ 27 zákona č. 351/2011 Z. z.).

84. Podľa ust. § 27 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení účinnom k 31.12.2015

(1) Podnik poskytujúci verejnú sieť má právo a na požiadanie iného podniku poskytujúceho verejnú sieť povinnosť rokovať o prepojení sietí, a ak je to uskutočniteľné, na základe zmluvy o prepojení prepojiť svoju sieť so sieťou žiadajúceho podniku na účely poskytovania verejných služieb, aby sa zabezpečilo poskytovanie služieb a interoperabilita služieb. Zmluva o prepojení musí byť písomná. Podstatnou časťou zmluvy o prepojení je cena za prepojenie.

(2) Podnik poskytujúci verejnú sieť má právo a na požiadanie iného podniku poskytujúceho verejnú sieť na základe všeobecného povolenia v členskom štáte povinnosť rokovať o prepojení sietí, a ak je to uskutočniteľné, na základe zmluvy prepojiť svoju sieť so sieťou žiadajúceho podniku. Podnik iného členského štátu žiadajúci o prístup alebo prepojenie v Slovenskej republike nepodlieha oznamovacej povinnosti na tomto území, ak tu neposkytuje služby alebo siete.

(3) Prepojenie môže poskytovať podnik alebo tretia osoba, ktorá má prístup k verejnej sieti. Prepojenie verejných sietí musí byť prístupné v obvyklých bodoch prepojenia a v kvalite, ktorá nie je horšia ako

prevádzkovanie verejnej siete pre vlastnú potrebu podniku alebo poskytovanie verejnej siete a služby podniku v postavení ovládanej osoby alebo podniku, v ktorom má právo spolurozhodovať. Podnik je zodpovedný za interoperabilitu služieb na strane ním prevádzkovanvej verejnej siete až po bod prepojenia.

(4) Podnik poskytujúci verejnú sieť je povinný umožniť prepojenie

a) za technických požiadaviek vyplývajúcich z technických noriem a technických špecifikácií podľa § 14 ods. 2 písm. q) zabezpečujúcich interoperabilitu služieb,

b) v primeranej lehote a za primeraných zmluvných podmienok, pričom prepojenie nesmie byť podmienené platbou za tie časti verejnej siete alebo tie zariadenia, ktoré nie sú na prepojenie nevyhnutne potrebné,

c) aj v iných miestach ako v obvyklých bodoch prepojenia verejných sietí, ak o to podnik poskytujúci verejnú sieť požiada a uhradí nevyhnutné náklady takého prepojenia.

(5) Uzavretú zmluvu o prepojení sietí a jej zmeny je podnik povinný v písomnej forme predložiť úradu do 45 dní odo dňa jej uzavretia; v elektronickej forme je podnik povinný predložiť úradu uzavretú zmluvu o prepojení sietí v rovnakej lehote a v rozsahu základných technických a ekonomických podmienok prepojenia. Úrad zverejní oznámenie o uzavretí zmluvy o prepojení sietí vrátane základných technických a ekonomických podmienok prepojenia a umožní nahliadnuť do zmluvy každému, kto o to požiada, okrem tých častí zmluvy, ktoré majú charakter obchodného tajomstva. Predmetom obchodného tajomstva nie je cena za prepojenie.

(6) Úrad môže rozhodnutím uložiť po konzultáciách podľa § 10 podnikom, ktoré kontrolujú prístup najmenej k jednému koncovému bodu siete, povinnosti v nevyhnutnom rozsahu na zabezpečenie prepojitelnosti medzi koncovými bodmi siete, v odôvodnených prípadoch aj povinnosť prepojiť sieť v lehote určenej úradom a v potrebnom rozsahu aj povinnosti na zabezpečenie interoperability ich služieb; týmto nie sú dotknuté povinnosti uložené významným podnikom podľa tohto zákona.

(7) Informácie, ktoré podniky získali v priebehu rokovania o prepojení verejných sietí, sa môžu použiť len na účel, na ktorý boli získané, a nesmú sa poskytnúť tretím osobám, pre ktoré by takéto informácie mohli znamenať konkurenčnú výhodu. Toto ustanovenie sa nevzťahuje na informácie podľa § 40 ods. 3

85. V konaní bolo potrebné posúdiť, či žalovaný mal kompetenciu postupom podľa § 77 zákona č. 351/2011 Z. z. zasahovať do práv a povinností účastníkov zmluvy o prepojení (účastníkov administratívneho konania), keď v zmluve o prepojení žalobca so zúčastnenou osobou ako účastníci zmluvy o prepojení, upravili podmienky prepojenia sietí tak, ako kasačný súd už konštatoval v tomto rozsudku vyššie.

86. Z obsahu administratívneho spisu bolo jednoznačne preukázané, že žalobca so zúčastnenou osobou uzavreli obchodnú zmluvu - zmluvu o prepojení, v ktorej dohodli kapacitu prepojenia v koncových bodoch v rozsahu 1 x 2 Mbit/s v znení dojednaných v zmluve o prepojení a jej príloh.

87. Zmluva o prepojení bola posudzovaná žalovaným, pred vydaním napadnutého rozhodnutia, postupom podľa § 27 zákona č. 351/2011 Z. z.

88. Zákonodarca v zákone č. 351/2011 Z. z. upravil v § 27, označenom ako prepojenie sietí, podmienky prepojenia sietí. V tomto ustanovení v odseku 6 súčasne v znení účinnom v čase rozhodovania žalovaného, ako aj v súčasnej právnej úprave, upravil kompetenciu žalovaného, ktorý môže rozhodnutím uložiť povinnosti podnikom, ktoré kontrolujú prístup najmenej k jednému koncovému bodu siete, ďalej povinnosti v nevyhnutnom rozsahu na zabezpečenie prepojitelnosti medzi koncovými bodmi siete, v odôvodnených prípadoch aj povinnosť prepojiť sieť v lehote určenej úradom a v potrebnom rozsahu aj povinnosti na zabezpečenie interoperability ich služieb za splnenia ďalších zákonných podmienok, ktoré sú uvedené v tomto ustanovení.

89. Z ustanovení zákona č. 351/2011 Z. z. vyplýva kompetencia žalovaného ukladať povinnosti postupom podľa úpravy v § 11 ods. 4 písm. f), § 19 až § 24, § 26 až § 28, § 50, § 52, § 76 a § 77, ukladať zákazy v § 25, ukladať sankcie v § 73 a vydávať rozhodnutia postupom podľa § 48 ods. 3 zákona č. 351/2011 Z. z.

90. Podľa názoru kasačného súdu navýšenie kapacity prepojenia, napadnutým rozhodnutím žalovaného, ktoré bolo vydané po uzavretí zmluvy o prepojení medzi žalobcom a zúčastnenou osobou, v ktorej bola dojednaná kapacita prepojenia, nie je možné subsumovať pod kompetenciu žalovaného, upravenú v § 27 ods. 6 zákona č. 351/2011 Z. z., vzhľadom na jej gramatické znenie, naviac, keď v zmluve o prepojení, účastníci slobodne prejavili súhlas s určením kapacity prepojenia sietí, v nižšom rozsahu než boli podmienky referenčnej ponuky 2 x 2 Mbit/s v súlade s rozhodnutím č. 1402/OER/2013 zo dňa 10.07.2013.

91. Podľa kasačného súdu o spor postupom podľa § 77 zákona č. 351/2011 Z. z. by išlo v prípade, keby žalobca neakceptoval návrh zmluvy, zo strany zúčastnenej osoby o uzavretie zmluvy o prepojení v súlade s obsahom rozhodnutia č. 1402/OER/2013 zo dňa 10.07.2013, v prípade, keby k zmluvnému dojednaniu /obsahu/ zmluvy o prepojení medzi žalobcom a zúčastnenou osobou, v rozsahu nižšej kapacity prepojenia sietí, ako bolo uvedené v referenčnej ponuke, nedošlo.

92. Keďže zákonodarca v § 77 (ale ani v iných ustanoveniach zákona č. 351/2011 Z. z.) pojem sporu pre účely tohto zákona explicitne neupravuje, nie je možné, podľa kasačného súdu „rozširovať“ kompetenciu žalovaného, vymedzenú v § 77 v kontexte ustanovenia § 27 zákona č. 351/2011 Z. z. za uvedenej právnej a skutkovej situácie.

93. Kasačný súd mal preukázané, že žalobca a zúčastnená osoba, v čase vydania rozhodnutia žalovaného, mali uzavretú platnú obchodnú zmluvu o prepojení, v ktorej dojednali podstatné náležitosti tejto zmluvy, vrátane kapacity prepojenia sietí. Súčasne v tejto zmluve upravili aj postup, týkajúci sa konania účastníkov zmluvy v prípade rozširovania kapacity prepojenia (Príloha II, bod 1.B., bod 3.B.) vo väzbe na čl. 14 zmluvy o prepojení, ako aj upravili v čl. 21 riešenie sporov, ktoré medzi účastníkmi tejto zmluvy môžu vzniknúť. Zmluva o prepojení je typickým súkromnoprávnym inštitútom (obchodnou zmluvou, uzavretou medzi dvoma obchodnými spoločnosťami). Podľa kasačného súdu posudzovaná zmluva je typickým inštitútom súkromnoprávneho obligačného práva. Vzhľadom na obsah zmluvy o prepojení, ako aj úpravu zákona č. 351/2011 Z. z., ktorý je normou verejného práva, kasačný súd konštatuje, že v prejednávanej veci dochádza k prelínaniu záujmov verejných, ktoré vyplývajú z predmetu úpravy zákona č. 351/2011 Z. z., a záujmov súkromných, súkromných záujmov žalobcu a zúčastnenej osoby ako účastníkov zmluvy o prepojení, pričom záujem na ochrane oboch záujmov je rovnaký. Práve rozsah ochrany je potrebné posudzovať v každom jednotlivom prípade čo závisí od posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Práve vyhodnocovanie konkrétnych okolností prípadu je východiskom pre vynesenie úsudku, či dochádza k prevahe súkromného práva alebo verejného.

94. Keďže z ust. § 27 vyplýva povinnosť žalobcu, ako podniku poskytujúceho verejnú sieť, rokovať o prepojení sietí a na základe zmluvy o prepojení prepojiť svoju sieť so sieťou žiadajúceho podniku, ustanovenie § 27 upravuje postup pred uzavretím zmluvy o prepojení (ak zmluva nie je uzavretá).

95. Orgány verejnej správy sú kompetentné ukladať povinnosti na základe zákona a v súlade so zákonom /čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky/.

96. Pri postupe a rozhodovaní správnych orgánov je potrebné vychádzať z presného znenia právnej úpravy tak, aby orgány verejnej správy, ako aj fyzické a právnické osoby, ktorých sa ich postup a rozhodovacia činnosť priamo dotýka, vedeli na základe akej právnej a skutkovej situácie je daná kompetencia príslušného orgánu verejnej správy vydávať správne rozhodnutia, ukladať povinnosti, vydávať zákazy, ukladať sankcie, a v akom rozsahu zasahovať do existujúcich platných a účinných vzťahov účastníkov správneho konania, ktoré sú upravené platnými a účinnými zmluvami súkromnoprávneho charakteru.

97. Žalobca a zúčastnená osoba v čase vydania rozhodnutia žalovaného mali uzavretú platnú obchodnú zmluvu o prepojení, v ktorej upravili aj postup v súvislosti s rozšírením kapacity prepojenia, a to v bode 1.B., 3.B. Prílohy II k zmluve vo väzbe na čl. 14 zmluvy, ako aj upravili postup pri riešení sporov v čl.

21 zmluvy o prepojení.

98. Vzhľadom na skutočnosť, že ust. § 27 v spojení s § 77, § 6 zákona č. 351/2011 Z. z. neupravuje a z jeho znenia nevyplýva kompetencia žalovaného ukladať povinnosti navýšenia kapacity prepojenia sietí účastníkom zmluvy o prepojení po jej uzavretí, kasačný súd dospel k záveru, že žalovaný nemal kompetenciu zasahovať do platného a účinného zmluvného vzťahu žalobcu a zúčastnenej osoby, upravenom v zmluve o prepojení, po jej uzavretí a ukladať povinnosti - navýšenia kapacity prepojenia sietí odlišne, od dojednaní kapacity prepojenia, ktoré účastníci dojednali v zmluve o prepojení navyiac, keď účastníci zmluvy dojednali rozsah kapacity prepojenia sietí v nižšom rozsahu, než bola kapacita prepojenia stanovená v referenčnej ponuke upravujúcej kapacitu prepojenia v čase uzavretia zmluvy.

99. Keďže účastníci zmluvy o prepojení a účastníci správneho konania, ako aj súdneho prieskumu majú možnosť riešiť svoje zmluvné vzťahy a spory zo zmluvy o prepojení pred rozhodcovským súdom v príslušnom rozhodcovskom konaní, v civilnom sporovom konaní, kasačný súd konštatuje, že rozhodnutím správneho súdu v spojení s rozhodnutím kasačného súdu nedošlo k porušeniu práva účastníkov zmluvy o prepojení na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

100. Kasačný súd postupom podľa § 461 ods. 1 SSP kasačnú sťažnosť žalovaného ako nedôvodnú zamietol.

101. O náhrade trov kasačného konania kasačný súd rozhodol tak, že žalobcovi, ktorý mal v kasačnom konaní úspech, proti žalovanému, ktorý úspech nemal, priznal právo na úplnú náhradu trov kasačného konania, postupom podľa § 467 ods. 1 SSP a § 167 ods. 1 SSP.

102. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 147 ods. 2 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.